

SANDIE
JONESOVÁ

MATČINA

PRO SVÉHO SYNA UDĚLÁ COKOLIV

HRA

NÁVYKOVÝ
PSYCHO
THRILLER

COSMOPOLIS

SANDIE
JONESOVÁ

MATČINA

PRO SVÉHO SYNA UDĚLÁ COKOLIV

HRA

NÁVYKOVÝ
PSYCHO
THRILLER

Sandie Jonesová

Matčina hra

Z anglického originálu *The Other Woman* vydaného nakladatelstvím Pan Macmillan v roce 2018 přeložila Michaela Martinová.

Jazyková redakce Tereza Nekorancová

Sazba, grafická úprava a obálka Ondřej Mikulecký

Korektury Monika Straková

Odpovědná redaktorka Marie Hajdová

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou COSMOPOLIS

U Průhonu 22, Praha 7, jako svou 8417. publikaci.

Druhé vydání, Praha 2022, 352 stran

Vytiskl FINIDR.

Copyright © Sandie Jones 2018

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2019

Translation © Michaela Martinová, 2019

Cover Photo © Coral222 / Istockphoto.com

ISBN 978-80-271-4765-6 (ePub)

ISBN 978-80-271-4764-9 (pdf)

ISBN 978-80-271-3642-1 (print)

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

PRO IVY ROLPHOVOU

Moji chůvu, která mě vždycky podporovala, abych byla tím, kým chci.

PROLOG

Ve svatebních šatech vypadá nádherně. Dokonale jí sedí a jsou přesně takové, jaké si v mých představách vybrala: elegantní, decentní a jedinečné – prostě jako ona. Srdce mi usedá, když mi dojde, že se svého velkého dne nikdy nedočká. Ona to však ještě vědět nemusí.

Myslím na hosty, kteří nikdy nepřijdou, na prázdné rámečky bez fotografií, první společný tanec, jehož tóny nikdo neuslyší, dort, který nikdo neokusí, a cítím, že moje odhodlání slábne. Zarazím se. Na pochybnosti teď není čas.

Ještě mě čeká spousta práce, ještě musím způsobit tolik bolesti, ale nenechám se odradit. Jednou už jsem selhala, ale tentokrát to nedopustím.

V sázce je příliš mnoho.

KAPITOLA 1

Když jsem Adama poprvé spatřila v přeplněném baru hotelu Grosvenor v Londýně, nebylo toho až na určitý nedostatek soucitu mnoho, co by se mi na něm nelíbilo. Právě jsem absolvovala neuvěřitelně nudnou konferenci o budoucnosti náboru zaměstnanců a potřebovala jsem si dát skleničku o moc víc, než si on i barman vůbec dokázali představit.

Stála jsem u baru snad už celou věčnost a teatrálně mávala zmučlanou desetilibrovou bankovkou, když vtom se těsně kolem mě protlačil dopředu tmavovlasý muž s kreditní kartou v ruce. „Hej, tady, kámo!“ zvolal zvučným hlasem.

„Ehm, dovolte,“ řekla jsem o něco hlasitěji, než jsem měla v úmyslu. „Myslím, že jsem tady byla dřív.“

Pokrčil rameny a usmál se. „Promiňte, ale čekám už moc dlouho.“

Zůstala jsem stát jako opařená a s otevřenou pusou pozorovala, jak si s barmanem vyměnil chápavé pokývnutí hlavy, a aniž by řekl jediné slovo, přistála před ním lahev piva Peroni.

„Neuvěřitelné,“ pronesla jsem neslyšně, když mě přelétl očima. Znovu se usmál tím svým úsměvem a obrátil se k zástupu chlapů, kteří se tlačili vedle něho, aby se zeptal, co jim má objednat.

„To si snad ze mě děláte srandu,“ zaúpěla jsem a složila hlavu do dlaní. Byla jsem si jistá, že se ještě pořádně načekám, než na mě přijde řada.

„Co si dáte?“ zeptal se mě muž za barem. „Ten chlápek támhle vás tipuje na rosé, ale já se vsadím, že to bude spíš gin s tonikem.“

Proti své vůli jsem se musela usmát. „I když bych mu ráda dokázala, že se mylí, obávám se, že sklenka rosé by mi skutečně přišla vhod, prosím.“

Když postavil víno přede mě, chtěla jsem mu podat desetilibrovku, ale zavrtil hlavou. „Není třeba,“ řekl. „Přijměte ji, prosím, i s poklo-nou, od toho muže, co vás předběhl.“

Nevěděla jsem, koho v tu chvíli miluji víc: jestli barmana, který by dle mého mínění měl být povýšen na hlavního sommeliera, nebo toho milého chlapíka, který se na mě usmíval z druhé strany baru. Ach, jakou sílu má doušek vychlazeného růžového vína.

Moje tvář získala stejnou barvu, když jsem pozvedla sklenku směrem k neznámému a zamířila ke kolegům z konference shromážděným v rohu místnosti. Každý z nich držel v ruce oblíbený alkoholický nápoj. Ještě před sedmi hodinami jsme se navzájem neznali, takže jsme se shodli na tom, že si každý dá k pití, co se mu zlíbí, a nebude se ohlížet na ostatní.

Pan Peroni *očividně nemá se svými známými stejnou dohodu*, pomyslela jsem si, když jsem vzhledla a všimla si, že svoji objednávku ještě stále nedokončil.

Usrkla jsem si vína a uslyšela, jak mi moje chuťové pohárky děkují za to, jak je chladná tekutina škádlí, než vklouzne do hrdla. Co je na prvním ochutnání tak neopakovatelného? Občas zjišťuju, že se snažím první doušek co nejvíc protáhnout, jen abych o tenhle pocit nepřišla.

Teď nejspíš znám jako náruživý alkoholik, ale ve skutečnosti piju jenom o víkendu a otravných jednotvárných středách, kdy musím strávit celý den se dvěma sty dalšími zaměstnanci z oddělení lidských zdrojů. Během přednášky nazvané „Nikdo nás nemá rád, ale nám je to jedno“ nám sdělili užitečnou informaci. Nedávný průzkum prý odhalil, že se z náborových konzultantů rychle stává ta nejnenáviděnější profese hned po realitních makléřích. Přála bych si, abych se mohla postavit našim nepřátelům na odpor a dokázat jim, že nejsme všichni neetiční obchodníci postrádající jakoukoli morálku. Když se však rozhlédnu okolo

po těch neomalených, hlasitých, rádoby městských chlapcích s vlasy uhlaženými dozadu a neupřímným výrazem ve tváři, musím zvednout ruce na znamení porážky.

Ačkoli už jsem se dneska na našem „fóru“ představila, když jsem se blížila k té roz dováděné skupince, cítila jsem potřebu udělat to ještě jednou.

„Ahoj, já jsem Emily,“ oznámila jsem neohrabaně chlapovi stojícímu na okraji hloučku. Ne že bych o rozhovor s ním nějak zvlášť stála, ale jestliže jsem chtěla dopít svoje víno, aniž by na mě ostatní hleděli jako na úplného asociála, s někým jsem se bavit musela. „Jsem konzultantka u Faulknera,“ pokračovala jsem.

Podala jsem mu ruku a on ji přijal, načež mi s ní potřásl lehce teritoriálním způsobem. Jako by mi tím naznačoval „Tady panuju já, jsi v mém rajonu,“ třebaže jsme předtím strávili celý den tím, že jsme se učili pravý opak.

„Buďte otevření. Buďte přístupní,“ nabádal nás přednášející číslo dva. „Zaměstnavatelé a zaměstnanci chtějí jednat s přátelskou tváří. Musí cítit, že vám mohou důvěřovat. Že pracujete pro ně, a ne naopak. Ať jsou to oni, kdo si diktuje podmínky, ne vy. Odsuňte stranou svoji raněnou pýchu. Je třeba vyhodnotit každou situaci individuálně a odpovídajícím způsobem na ni zareagovat.“

Vždycky jsem byla hrdá na to, že přesně tohle dělám, což je taky důvod, proč jsem už sedm měsíců v řadě u Faulknera nejlepším konzultantem. Osobně jsem byla pravým opakem Emily, jakou lidé očekávali: upřímná, ohleduplná a znuděná plněním cílů. Dokud jsem měla dost na to, abych zaplatila za nájem, jídlo a topení, byla jsem spokojená. Na papíře však bylo všechno jinak. Klienti chtěli jednat jedině se mnou a uzavřela jsem víc nových kontraktů než kdo jiný z celé sítě našich pěti kanceláří. Provize se jenom hrnuly. Možná že já jsem měla stát na tom pódiu, abych je naučila, jak se to má dělat správně.

Muž z neznámé agentury v Leigh-on-Sea učinil vlažný pokus vtáhnout mě do davu. Nikdo se nepředstavil a raději mě místo toho sje-li pohledem od hlavy až k patě, jako by ženskou viděli poprvé v životě. Jeden z nich dokonce potřásl hlavou a pomalu hvízdnu. S opovržením jsem se na něj zadívala, než jsem si uvědomila, že je to Ivor, obtloustlý holohlavý ředitel malého podniku v Balhamu, s nímž jsem bohužel byla ve dvojici při praktickém cvičení těsně před obědem. Z jeho dechu bylo cítit kari, které si dal předešlý den k večeři. Představovala jsem si, jak ho nedočkavě zhltnul přímo z alobalové misky na klíně.

„Prodej mi tohle pero,“ vyštěkl během hry „Jak prodat sněh esky-mákovi“. Do vzduchu se vznesly výpary zvětralé kurkumy a já jsem znechuceně nakrčila nos. Vzala jsem si od něho naprosto obyčejně vyhlížející pero značky Bic a začala jsem vyjmenovávat jeho nesporné klady: kvalitní plastové pouzdro, jemný hrot, tok inkoustu. Zdaleka ne poprvé jsem přemýšlela, k čemu tohle všechno vlastně je. Můj šéf Nathan však trval na tom, že tyto konference jsou pro nás dobré, protože nás udržují ve střehu.

Jestli si myslel, že mě nové a vzrušující způsoby jak dělat obchod nadchnou a motivují, vsadil na špatného koně. Navíc mě tedy spárovali s opravdu příšerným mužem.

Dál jsem se rozplývala nad vlastnostmi pera, ale když jsem vzhledla, zjistila jsem, že se Ivor vůbec nenamáhá dívat se na nástroj v mé ruce. Místo toho upřeně zíral na náznak výstřihu za ním.

„Ehm,“ odkašlala jsem si ve snaze přitáhnout jeho pozornost zpět k zadanému úkolu, ale on se jen mírně pousmál a dál se oddával svým vlastním představám. Instinktivně jsem si přitáhla klopý halenky k sobě a zalitovala rozhodnutí vzít si na sebe cokoli jiného než rolák.

Jeho slídívá malá očka na mně teď spočinula znovu. „Emma, že?“ řekl a vykročil dopředu. Podívala jsem se na visáčku se jménem upevněnou na svém levém nadru, abych ji překontrolovala.

„E-mi-ly,“ hláskovala jsem, jako bych mluvila s batoletem. „Jmenuju se E-mi-ly.“

„Emma, Emily, to je jedno.“

„Ne, to tedy není.“

„Dneska dopoledne jsme byli spolu na praktická cvičení,“ oznámil hrdě ostatním mužským stojícím okolo. „Parádně jsme si to užili, že jo, Em?“

Při jeho slovech mi naskočila husí kůže.

„Jmenuju se E-mi-ly, ne Em,“ zopakovala jsem rozčileně. „A nemyslím si, že by nám to spolu šlo nějak výjimečně dobře, to opravdu ne.“

„Ale no tak,“ řekl a rozhlédl se kolem. Výraz v jeho tváři přitom prozrazoval, že si ve skutečnosti není sám sebou tak jistý, jak by se mohlo zdát. „Byli jsme dobrý tým, muselas to cítit stejně.“ Oplatila jsem mu prázdným pohledem. Nedostávalo se mi slov, a i kdybych nějakou vhodnou odpověď vymyslela, nehodlala jsem na něho plýtvat dechem. Zakroutila jsem hlavou, protože zbytek skupinky rozpačitě zíral do země. Jakmile se otočím na podpatku, budou ho bez pochyby plácát po rameni a chválit ho za dobře odvedenou práci.

Zamířila jsem i se svou vypitou sklenkou do prostoru v zadní části přeplněného baru. Stála jsem tam ani ne dvě minuty, když jsem si uvědomila, proč tu nikdo jiný není. Každou chvíli mě totiž někdo z obsluhujícího personálu udeřil do zad kostnatým loktem nebo mě odstrčil z cesty ramenem, jak spěchal vyzvednout nové drinky či vrátit prázdné skleničky. „Tohle je *náš* prostor,“ vyštěkla mladá dívka, špičatý obličej ztrhaný únavou. „Tak se tady laskavě nepleťte.“

„Prosím,“ dodala jsem polohlasně, ale ona měla na práci daleko důležitější věci než zůstat stát na místě tak dlouho, aby mě slyšela. Přesto jsem se o kousek posunula, abych nestála v „jejím prostoru“, a zalovila jsem v kabelce po telefonu. Ve skleničce mi zbývalo na tři usrknutí nebo jeden velký hlt vína. Maximálně čtyři minuty a vyrazím domů.

Kradmo jsem projížděla svoji e-mailovou schránku a doufala, že a) mě nikdo nebude otravovat a b) to bude vypadat, že na někoho čekám. Přemýšlela jsem, co jsme dělali před vynálezem mobilních telefonů a jejich dalekosáhlých informačních kanálů. Stála bych tady a studovala noviny *Financial Times* nebo, ještě lépe, přiměla bych se navázat konverzaci s někým, z koho by se mohl vyklubat někdo zajímavý? Tak či onak bych nakonec byla určitě lépe informovaná než teď, tak proč se tedy přihlašuji na Twitter, abych viděla, co právě dělá Kim Kardashianová?

V duchu jsem zaúpěla, když jsem zaslechla, jak někdo volá: „Emily, dala byste si ještě skleničku?“ *To jako vážně?* On snad tu narážku nepochopil? Podívala jsem se na Ivora, ale ten byl zabraný do rozhovoru. Nenápadně jsem se rozhlédla kolem v rozpacích, že by osoba, která mě oslovila, mohla zpozorovat můj zmatek. Očima jsem letmo spočinula na panu Peronim, který v širokém úsměvu odhalil rovné bílé zuby. Sama pro sebe jsem se usmála, když jsem si vzpomněla na máminu dřívější radu. „Všechno je to o zubech, Emily,“ prohlásila poté, co se setkala s mým posledním přítelem Tomem. „Vždycky můžeš důvěřovat muži s pěknými zuby.“ To jo – a podívej se, jak to dopadlo.

Já sama jsem přikládala větší význam tomu, jestli jim úsměv dosáhl až k očím, a u tohoto chlapíka, jak jsem si stačila všimnout, tomu tak rozhodně bylo. V duchu už jsem ho svlékala, aniž bych si vůbec uvědomila, že to dělám, a zaznamenala jsem, že jeho tmavý oblek, bílá košile a lehce povolená kravata zahalují dobře stavěné tělo. Představovala jsem si jeho široká ramena pevně usazená na silných zádech, která postupně přecházela v úzký pas. Tvar trojúhelníku. Nebo možná ne. Je těžké říct, co všechno takový oblek skrývá. Mohl by halit spoustu nedostatků. Doufala jsem však, že můj odhad je správný.

Upřeně mě pozoroval a přitom si odhrnoval vlasy na stranu. Polilo mě horko. Věnovala jsem mu slabý úsměv, pak jsem se otočila a dál pátrala po hlase.

„Znamená to ano, nebo ne?“ ozvalo se znovu, tentokrát blíž. Pan Peroni se přemístil tak, že byl teď mým „sousedem ob jedny dveře“, jak se v Anglii říká. *Divný výraz*, pomyslela jsem si pro sebe, aniž bych vnímala skutečnost, že teď už stojí přímo vedle mě. Můžete snad mít i souseda ob dvoje nebo ob troje dveře? přemítala jsem.

„Kolik už jste toho vypila?“ Zasmál se, protože jsem na něj dál bezvýrazně zírala. Přesto jsem si stačila všimnout, že takhle zblízka je ve skutečnosti vyšší, než jsem si myslela.

„Promiňte, zdálo se mi, že někdo volal moje jméno,“ odpověděla jsem.

„Ten někdo jsem byl já, Adam,“ vysvětlil.

„Aha. Emily,“ řekla jsem a vrazila jsem mu ruku, která se mi okamžitě začala samou nervozitou potit. „Já jsem Emily.“

„Já vím. Máte to napsané docela velkými písmeny přes celý hrudník.“

Podívala jsem se dolů a zrudla jsem. „Tak teď už je asi pozdě na to hrát nějaké hry a předstírat nezám, hm?“

S nezbednými ohníčky v očích naklonil hlavu ke straně. „Kdo tvrdil, že si hrajeme?“

Neměla jsem ani ponětí, jestli jde o hru, nebo ne. Flirtování nikdy nebylo mojí silnou stránkou. Nevěděla bych, kde začít, takže jestli vážně hrál nějakou hru, hrál ji sám.

„Takže jak je to s tou jmenovkou?“ zeptal se pan Peroni alias Adam tak koketně, jak se jen muž může ptát.

„Účastním se jedné elitní konference,“ řekla jsem daleko troufaleji, než jsem se cítila.

„Opravdu?“ Usmál se.

Přikývla jsem. „Měl byste vědět, že v naší branži patřím k nejlepším. Jsem taková třešnička na dortu.“

„No teda!“ Zakřenil se. „To znamená, že jste součástí toho semináře prodejců toaletního papíru? Všiml jsem si té cedule, když jsem vcházel dovnitř.“

Potlačila jsem úsměv. „Ve skutečnosti se jedná o tajné setkání agentů MI5,“ zašeptala jsem a spiklenecky se rozhlédla kolem.

„A proto vám napsali jméno přes celou hruď, ano? Aby si byli jistí, že nikdo nepřijde na to, kdo ve skutečnosti jste.“

Snažila jsem se udržet vážnou tvář, ale v koutcích úst mi cukalo. „Tohle je moje krycí jméno,“ prozradila jsem mu a poklepala na plastovou kartičku. „Můj pseudonym pro tuhle konferenci.“

„Chápu, agentko Emily,“ řekl, vyhrnul si rukáv a promluvil do svých hodinek. „Takže ten gentleman stojící na pozici tří hodin je také agent?“ Čekal, jestli se chytím, ale já jsem ani nevěděla, kam se mám podívat. Otáčela jsem se všemi směry a zoufale se snažila najít na svém vnitřním kompasu pozici tří hodin. Zasmál se, chytil mě za ramena a otočil mě čelem k Ivorovi. Ten divoce gestikuloval směrem ke svému mužskému kolegovi, zatímco roztouženě zíral na ženu oblečenou v přiléhavých kožených kalhotách, která stála za ním. Ta si, naštěstí pro ni, nebyla vědoma skutečnosti, že ji hltá pohledem. Bezděčně jsem se zachvěla.

„Nikoli,“ odpověděla jsem s dlaní přiloženou k uchu. „Ten muž není ani agent, ani gentleman.“

Adam se zasmál, když viděl, že jsem přistoupila na jeho hru. „Můžeme ho tedy klasifikovat jako nepřítele?“

„Souhlasím. Můžete ho sejmout, jestli chcete.“

Přimhouřil oči ve snaze přečíst pachatelovo jméno na kartičce. „Ivor?“ ujišťoval se.

Přikývla jsem.

„Ivor Biggun?“ Podíval se na mě a čekal na reakci. Chvilí mi trvalo, než mi došlo, že naráží na jednoho britského muzikanta, známého svými oplzlými písničkami. Vlastně mi to trvalo dost dlouho a on tam celou tu dobu jen tak stál a upřeně mě pozoroval.

KAPITOLA 2

Nehledala jsem přítele. Dokud se neobjevil Adam, ani jsem netušila, že bych nějakého chtěla. S mojí spolubydlící Pippou jsme si žily v blažené spokojenosti, chodily do práce a z práce, jedly večeři na podnose v obýváku, a pak se cpaly čokoládou při sledování jedné epizody *Útěku z vězení* za druhou. Těch pár krátkých hodin mi vždycky připadá jako nebe na zemi, jenomže potom si ráno stoupnu na váhu a s nadávkami zjistím, že jsem nabrala čtyři kila zimních tukových zásob. Každý rok je to stejné a vůbec tomu nepomáhá skutečnost, že do tělocvičny nezajdu, jak je týden dlouhý, ačkoli za ni platím sedmdesát dva liber měsíčně. Už nedopnu džíny velikosti dvanáct, které jsem nosila loni v létě, ale než bych si koupila velikost čtrnáct, raději šmejdlím po obchodech a hledám větší dvanáctku, do níž bych se nasoukala. Strávila jsem celé léto „popíráním skutečnosti“ a stále si nalhávala, že mi slibované babí léto přinese novou motivaci.

Občas, většinou kolem výplaty, si vyrazím ven, ale už to není, co to bývalo. Možná je to tím, že stárnu, nebo všichni ostatní mládnou, ale už nevidím žádný přínos v tom stát v přeplněné hospodě, kde si musíte prorazit cestu k baru pokaždé, když si chcete dát něco k pití. Pippa mě, kopající a vřískající, několikrát vytáhla na koncert, ale bohužel ne do O2 arény. Dává přednost sklepním klubům, kde sebou kapely, s jejichž členy většinou nejspíš spala, mlátí o pódium a nabádají k tomu samému i obecenstvo. Já postávám úplně sama někde vzadu a potají si do sluchátek na plné pecky pouštím *Největší hity z muzikáluů*.

Díky bohu za Seba, mého nejlepšího přítele a mužskou verzi mě samé. Kdybych si myslela, že existuje sebemenší naděje obrátit ho na svou víru, už bych se za něho dávno provdala. Takhle se bohužel musím

smířit s večery strávenými ve zvukotěsné kabině na karaoke, kde sou-
těžíme, kdo z nás líp zazpívá píseň z muzikálu *Bídníci*. Potkali jsme se
v mém „kadeřnickém období“, jak říká Seb. Práce sekretářky už jsem
měla po krk, a tak jsem se zapsala na večerní kurz pro kadeřnice a kos-
metičky. Zřejmě jsem si představovala, že se ze mě stane ženská obdo-
ba Nickyho Clarka, otevřu si vlastní salon uprostřed Mayfairu, kde si
budou moji hvězdní klienti zamlouvat termín měsíce dopředu, aby se
na ně vůbec dostala řada. Namísto toho jsem strávila tři měsíce zametá-
ním vlasů a na rukou se mi ze žíravého šamponu udělal ekzém. Mívala
jsem tyhle nedopečené nápady a po hlavě se hrnula do jejich realizace,
ale pokaždé jsem se nechala oklamat jejich velkolepostí. Jako tenkrát,
když jsem se zapsala na kurz ručních prací pořádaný místní univerzi-
tou. Nikdy jsem neměla v úmyslu naučit se šít úhledné polštářky nebo
trávit hodiny drhnutím pěti vrstev matného náteru ze staré komody.
Ne, chtěla jsem se stát novou Kelly Hoppenovou a vyhnout se té dřině
a přípravným pracím, které osvojování nových dovedností obnášelo.
Měla jsem namířeno přímo do New Yorku, kde by mi okamžitě svěřili
návrh interiéru obrovského loftu pro Chandlera z *Přátel*. Netřeba do-
dávat, že polštářky zůstaly navždy nedokončené a všechny vzorky tapet
a vzorníky látek, které jsem si obstarala, už nikdy nespátřily světlo světa.

Seb zažil přinejmenším čtyři přerody mojí kariéry. Při každém
z nich byl nadšený jako malé dítě a ujišťoval mě, že jsem pro danou
práci „jako stvořená“. Ale jak jednotlivé fáze přicházely a zase pomíjely
a já bědovala na gauči, jak jsem k ničemu, stejně tak mě uklidňoval, že
to pro mě stejně nebylo to pravé ořechové. Ale teď jsem konečně našla
svoje poslání. Přišlo to trošku později, než jsem plánovala, ale prodávat
lidi je pro mě to pravé. Víím, co dělám, a jsem v tom dobrá.

„Takže je to analytický IT analytik?“ zopakoval Seb podezřívavě,
když jsme spolu následujícího dne seděli v parku na Soho Square a dě-
lili se o sendvič a misku salátu z M&S. „Ať už to znamená cokoli.“

Nadšeně jsem přikývla, ale v duchu jsem si pokládala stejnou otázku. Umísťovala jsem skutečné lidi na skutečné pracovní pozice: prodavače do obchodů, sekretářky do kanceláří, zubní asistenty do zubních ordinací. IT sektor je zbrusu nový, monstrózní průmysl, který u Faulknera raději přenecháváme specialistům.

„No, tak to bude asi veselá kopa,“ prohlásil Seb a zoufale se snažil udržet vážnou tvář. „Čím tě dostal? Okouzlit tě svými megabyty?“

Zasmála jsem se. „Nevypadá tak, jak si ho nejspíš představuješ.“

„Takže nenosí brýle ani nemá pěšinku uprostřed?“

S úsměvem jsem zavrtěla hlavou.

„A nejmenuje se Evžen?“

„Ne,“ zamumlala jsem s ústy plnými chleba a pečeného hovězího. „Je vysoký a snědý a má fakt hezké zuby.“

„Ach, tvoje máma bude nadšená.“

Plácla jsem ho rukou do ramene. „A má vážně sexy hlas. Hluboký a záhadný. Jako Matthew McConaughey, jenom bez texaského přízvu-ku.“

Seb pobaveně zvedl obočí. „Takže se vlastně McConaugheyemu vůbec nepodobá.“

Nenechala jsem se ve svém líčení odradit. „Však víš, jak to myslím. A má velké ruce... opravdu velké ruce a pěkně upravené nehty.“

„Co jste sakra dělali, že sis prohlížela jeho ruce?“ zeptal se Seb a vyprskl přitom limonádu. „Bylas s ním jen patnáct minut, a už jsi mu stačila zkontrolovat kůžičku kolem nehtů?“

Nevrle jsem pokrčila rameny. „Jenom říkám, že se o sebe očividně stará, a to se mi na mužích líbí. Je to důležité.“

Seb nesouhlasně mlaskl. „To zní všechno moc dobře, ale na stupnici od jedné do desíti, kolik tomu dáváš, že se ještě někdy uvidíte?“

„Upřímně? Tak jedničku nebo dvojku. Za prvé, vypadal jako týpek, co někoho má, a za druhé, myslím, že měl zrovna nasazené pívni brýle.“

„Byl opilý nebo jenom v náladě?“

„Těžko říct. Podle všeho to byla něčí rozlučka s prací a myslím, že říkal něco o tom, že přišli z nějaké hospody v centru, takže už zjevně chvíli popíjeli. Adam vypadal v pohodě, možná byl trošku neupravený, ale na druhou stranu nevím, jak vypadá normálně. Jeden nebo dva z jeho kámošů už ale byli pěkně zdrátovaní – sotva se udrželi na nohou.“

„Vsadím se, že v Grosvenoru z nich byli *nadšení*“, prohlásil Seb se smíchem.

„Myslím, že je požádali, aby odešli, zrovna když jsem byla taky na odchodu,“ ušklíbla jsem se. „Začínali přijíždět všichni ti pracháči a bar vypadal spíš jako party království Magaluf Strip než nóbl třída Park Lane.“

„To nevypadá dobře, holka,“ poznamenal Seb.

Nakrčila jsem nos. „Ne. Myslím, že není moc pravděpodobné, že o něm ještě uslyším.“

„Hodila jsi po něm tím svým pohledem?“ zeptal se.

„Jakým pohledem?“

„Však víš. Takovým tím ‚vezmi mě do postele, nebo mě navždy ztratíš‘?“ Zatřepetal řasami a olízl si rty tím nejvíc nesexy způsobem jako pes, který dostal kus čokolády. Jednou mu jeden můj potenciální nápadník řekl, že mám „roztoužené oči“ a „rty lákající k polibku“ a od té doby jsem to měla pořád na talíři. „Tak co? Udělala jsi to?“

„Buď zticha!“

„Cos měla na sobě?“ zeptal se.

Zašklebila jsem se. „Tu černou pouzdrovou sukni a bílou halenku. Proč?“

„Zavolá ti.“ Usmál se. „Kdybys měla na sobě jeden z těch volných hadrů, co sis koupila ve výprodeji u Whistles, řekl bych ti, že nemáš nejmenší šanci, ale s pouzdrovou sukni? Tady už se nám šance podstatně zvyšují.“

Zasmála jsem se a hodila po něm povadlým listem hlávkového salátu. Každá žena by měla mít svého Seba. Dává až nepříjemně upřímné rady, které sice člověka někdy dokážou pořádně vyvést z rovnováhy a přimějí mě přehodnotit celý můj život, ale dneska jsem schopná jim naslouchat, šťastná, že mám někoho, kdo dokáže vyhodnotit situaci, protože to vždycky dělá tak zatraceně dobře.

„Tak jak to s ním hodláš sehrát, až zavolá?“ zeptal se, sebral si z voust zbloudilý kousek salátu a odhodil ho do trávy.

„*Jestli* zavolá“, zdůraznila jsem, „sehraju to jako vždycky. Budu předstírat, že jsem nesmělá a ostýchavá.“

Seb sebou plácl na záda a teatrálně se přitom otřásal smíchy. „Ty jsi asi stejně nesmělá a ostýchavá jako já mužný.“

Jak se tam svíjel na zemi, byla jsem v pokušení vysypat mu zbytek salátu z misky přímo na hlavu, ale věděla jsem, že by to nejspíš skončilo salátovo-sendvičovou bitkou. Diář jsem měla na dnešní odpoledne zaplněný do poslední minuty a chtěla jsem ušetřit svoji hedvábnou halenku útoku balzamikovou zálivkou, takže jsem do něj místo toho jen hravě šťouchla svojí páskovou lodičkou.

„To si říkáš kamarád?“ prohlásila jsem povýšeně a zvedla se k odchodu.

„Zavolej mi, až ti zavolá“, křikl za mnou Seb. Chechtal se, ještě když jsem odcházela pryč.

„Zavolám ti, *jestli* mi zavolá“, křikla jsem zpátky, když jsem dorazila k bráně parku.

Odpoledne mi uprostřed schůzky zazvonil telefon. Můj klient, čínský obchodník, který s pomocí překladáče hledal zaměstnance pro svou rozšiřující se společnost, mi naznačil, abych hovor přijala. Zdvořile jsem se usmála a zavrtěla hlavou, ale nápis hlásající „skryté číslo“, který se objevil na displeji telefonu, vzbudil moji zvědavost. Když telefon zazvonil potřetí, klient se na mě prosebně zadíval, téměř jako by žádonil, ať už to konečně vezmu.

„Omluvte mě,“ řekla jsem, než jsem zamířila do zadní části místnosti. Doufala jsem, že se alespoň jedná o něco důležitého.

„Emily Havistocková,“ představila jsem se, když jsem přejela prstem po iPhonu.

„Havistocková?“ zopakoval hlas.

„Ano. Mohu vám nějak pomoci?“

„Není se čemu divit, že vám na tu jmenovku nenapsali i příjmení.“ Zasmál se.

Horkost mi vystoupala přes krk až do tváří. „Omlouvám se, ale právě mám jednání. Mohu vám zavolat zpět?“

„Nevzpomínám si, že byste naposledy zněla tak nabubřele. Nebo je tohle hlas, který používáte výhradně pro telefonování?“

Usmála jsem se, ale nic jsem na to neřekla.

„Dobrá tedy, zavolejte mi později,“ prohlásil. „A mimochodem, já jsem Adam. Adam Banks.“

To si myslí, že dávám svoje číslo tolika chlapům, nebo co?

„Napíšu vám textovku,“ dodal. „Jenom pro případ, že by se vám moje číslo nezobrazovalo.“

„Děkuji, zanedlouho se vám ozvu,“ odpověděla jsem. Než jsem stihla zavěsit, ještě jsem zaslechla, jak se uchechtl.

Na zbytek schůzky jsem se nedokázala soustředit a přistihla jsem se, že se ji snažím předčasně ukončit. Na druhou stranu jsem mu však nechtěla volat zpátky moc brzy, abych nepůsobila příliš dychtivě, takže když mi překladač oznámil, že by mě můj klient rád provedl po nových kancelářích o několik pater výš, vděčně jsem nabídku přijala.

O týden později jsem při večeři musela Adamovi vysvětlit, proč trvalo tři hodiny, než jsem se mu ozvala.

„To vážně čekáš, že tomuhle uvěřím?“ zeptal se mě nevěřicně.

„Přísahám. Nejsem jedna z těch žen, které tě nechají čekat, jen aby vypadaly nedostupně. Hodinku tě nechat dusit se ve vlastní šťávě,

to možná jo. Ale tři hodiny? To už mi přijde dost neomalené.“ Zasmála jsem se.

V koutcích očí se mu objevily vrásky, jak se snažil potlačit úsměv. „A to jste fakt byli celou tu dobu uvěznění ve výtahu?“

„Ano. Tři *opravdu dlouhé* hodiny s chlapem, který skoro nemluvil anglicky, a se dvěma chytrými telefony, očividně ani jedním dost chytřím na to, aby dokázal přivolat pomoc.“

Málem se udusil vínem a vyprskl: „Tak takhle ty to máš s čínskou technologií.“

Než jsem o měsíc později představila Adama Sebovi, viděli jsme se osmnáctkrát.

„Děláš si legraci?“ zasténal Seb, když jsem mu už třetí noc v řadě oznámila, že se s ním nemůžu sejít. „Máš představu, kdy se ti asi tak podaří napasovat mě do svého nabitého programu?“

„Ale no tak, nebuď taková žárlivka,“ dobírala jsem si ho. „Možná zítra večer?“

„Leda jestli tě zase nepozve na rande, předpokládám.“

„Slibuju, že zítřejší večer bude jen a jen tvůj.“ Ale už když jsem to říkala, ucítila jsem bodnutí nespokojenosti.

„Dobře, a co chceš dělat?“ zeptal se trucovitě. „Dávají nový film – podle té knížky, co se nám oběma tak strašně líbila.“

„*Hvězdy nám nepřály*?“ odvětila jsem bez přemýšlení. „Na to jdeme s Adamem dneska večer.“

„Aha.“ Jakmile jsem uslyšela zklamání v jeho hlase, nejradši bych si jednu vrazila.

„Ale to nevádí,“ prohlásila jsem vesele. „Zítra půjdeme znovu. Ta knížka byla úžasná, takže film bude určitě taky, ne? *Musíme* ho vidět spolu.“

„Když myslíš...“ souhlasil Seb o něco radostněji. „Ne že si to s přítelem užijete až moc.“

Tak na to bych musela mít moc velké štěstí. Až příliš jsem vnímala, jak sebou Adam vrtí na sedadle a projíždí v telefonu zprávy. „Taková pohádka pro dospělé,“ prohlásil, když jsme o pár hodin později vyšli z kina.

„Ty to máš dobrý,“ řekla jsem s popotahováním a potají si otírala nos do kapesníku. „Ale já si tím musím zítra projít ještě jednou.“

Zastavil se přímo uprostřed ulice a obrátil se ke mně. „Proč?“ zeptal se.

„Protože jsem slíbila Sebovi, že na to s ním půjdu taky.“

Adam tázavě povytáhl obočí.

„Oba zbožňujeme tu knížku a přísahali jsme si, že jestli někdy natočí film, podíváme se na něj společně.“

„Ale teď jsi ho viděla,“ řekl, „takže máš splněno.“

„Já vím, ale je to něco, co jsme chtěli udělat spolu.“

„Moc rád bych se s tímhle Sebem, co mi tě tak rád bere, konečně setkal,“ prohlásil a přitáhl si mě k sobě. Cítla jsem jeho dech ve svých vlasech.

„Kdyby to byl normální chlap, pak bys měl asi problém,“ poznamenala jsem se smíchem. „Ale v tomhle případě se nemusíš ničeho bát.“

„To je mi jedno. Můžeme si příští týden jeden večer vyrazit všichni společně a popovídat si o kladech a záporech toho hloupého filmu, co jsme právě viděli.“

Škádlivě jsem ho plácla přes paži a on mě políbil do vlasů. Cítla jsem se, jako bychom spolu byli už celou věčnost. Vzrušení z jeho blízkosti mnou probublávalo jako horká láva a každíčký nerv v těle jsem měla napjatý k prasknutí. O tenhle pocit jsem nechtěla nikdy přijít.

Bylo ještě příliš brzy něco takového říkat, ale jedna moje část, ta část, kterou nikdo neviděl a která narůstala, doufala, že tohle by mohlo být ono. Nebyla jsem dost statečná, nebo možná dost hloupá na to, abych vykřičela do celého světa, že Adam je ten „pravý“, ale líbil se mi pocit, jaký jsem z našeho vztahu měla. Bylo to jiné než kdy předtím a já si držela palce na rukou i nohou, aby bylo moje tušení správné.

Cítili jsme se spolu uvolněně. Sice ne do té míry, že bych nechávala dveře do koupelny otevřené, ale už jsem nebyla posedlá tím, jestli barva mého laku na nehty ladí s odstínem rtěnky. Vlastně předtím nebylo moc mužů, kteří by zůstali v mé blízkosti dostatečně dlouho na to, aby viděli, jestli se k sobě ty dvě barvy hodí.

„Víš jistě, že ještě není na sebometr příliš brzy?“ zeptal se mě Seb, když jsme o čtyřiadvacet hodin později vycházeli po zhlédnutí stejného filmu z kina a on si otíral oči. „Chci říct, není to zatím ani měsíc, ne?“

„No, tak ti pěkně děkuju za vyslovení důvěry,“ řekla jsem. Už jsem zase pofňukávala, ale protože jsem byla se Sebem, tentokrát to vůbec nevadilo. Stejně smutného z toho, jak film skončil, jsem ho vzala pod paží.

„Nechci znít negativně, ale není to mezi vámi trochu moc intenzivní na to, aby to vydrželo, co myslíš? Vídáš se s ním skoro každý večer. Víš jistě, že váš vztah nevyšumí stejně rychle, jako začal? Nezapomeň, že vím, jaká jsi.“

Usmála jsem se, ačkoli jsem se při narážce, že to, co mezi sebou s Adamem máme, by mohl být jen pouhý flirt, cítila trochu raněná. „Nikdy předtím jsem se takhle necítila, Sebe. Chci, aby ses s ním setkal, protože si myslím, že by z toho mohlo být něco víc. A je pro mě důležité, aby se ti líbil.“

„Ale uvědomuješ si, že si při jeho hodnocení nebudu brát žádné servítky?“ pokračoval. „Jsi na to připravená?“

„Myslím, že se ti bude líbit,“ prohlásila jsem. „A jestli ne, prostě jenom předstírej opak.“

Zasmál se. „Existuje nějaké téma, kterému bych se měl vyhnout? Jako třeba jak jsi mě požádala, abych si tě vzal, nebo jak jsi hodila kalhotky na Take That?“

Zasmála jsem se. „Ne, to všechno je v pohodě. Můžeš říct, co chceš. Není nic, co bych před ním chtěla zatajit.“

„Počkej chvílku,“ řekl Seb, předklonil se a vydal dávivý zvuk, jako by zvracel. „Dobrý. Už je to lepší. O čem jsme to mluvili?“

„Víš, že dokážeš být stejně protivný jako osina v zadku, když chceš?“ zasmála jsem se.

„Však bys ani nechtěla, abych byl jiný.“

„Vážně vypadá jako klidáš, takže si myslím, že ho tak snadno z míry nevyvedeš.“

Tohle byla na Adamovi jediná věc, která mě dráždila: kdyby byl ještě o něco vyrovnanější, nejspíš už by byl mrtvý. V jeho světě je všechno klidné jako moře bez vln, všechno má pod kontrolou. Nerozčiluje se, když musí jet za příšerně pomalým řidičem. Nenadává na jihovýchodní železnici jako špaček, když kvůli zpoždění uvízne na půli cesty, a neobviňuje sociální média ze všeho zlého, co se na světě děje. „Jestli se ti nelíbí, co představují, proč na ně teda chodíš?“ zeptal se mě, když jsem si stěžovala, že někteří staří kamarádi ze školy se na sítích chlubí každým říhnutím, uprnutím či novým slovem, které se jejich dítko právě naučilo.

Žádné z těchto bezvýznamných věcí, které mě přiváděly k šílenství, s ním ani nehnuły. Možná zatím jen nečinně přihlížel, opatrně navigoval svou loďku mezi mými proudy a vlnami, než odhalí svoje vlastní, ale já jsem od něho chtěla víc. Musela jsem vědět, že mu v žilách proudí krev, že pokud se řízne, bude skutečně krvácet.

Několikrát jsem se pokusila přimět ho k reakci, abych si ověřila, jestli má alespoň hmatatelný pulz, ale nedostala jsem z něho vůbec nic. Zdálo se, že mu vyhovuje jen tak bezcílně bloumat, aniž by měl sebemenší potřebu nebo touhu nabídnout něco víc. Možná k němu nejsem spravedlivá, třeba je to jen jeho způsob bytí, ale já čas od času potřebuju trochu vzrušení, třebaže jen při diskuzi nad článkem v *Daily Mail*. Nezáleželo by na tom, o co jedná, šlo mi jen o to, aby mě nechal nahlédnout do svého světa. Ať jsem se však snažila jakkoli, vždycky jsme nakonec mluvili o mně, a to i v případě, že jsem otázky pokládala já. Nepopírám, že občas to bylo osvěžující, protože poslední chlápek, s nímž jsem si vyrazila, celý večer žvanil

jenom o své posedlosti videohrami. Ale Adamovo neustálé klikkování mě nutilo položit si otázku: co o něm *ve skutečnosti* vím?

Proto jsem potřebovala Seba. Je ten druh člověka schopný proniknout druhým až na dřeň, najít si cestičku přes složité vrstvy povah lidí až do jejich duší, které mu často odhalí už pár minut po seznámení. Jednou se zeptal mojí mámy, jestli je táta jediný muž, s nímž kdy byla. Okamžitě jsem si připlácla ruce na uši a začala si zpívat la la la, ale stejně jsem zaslechla, jak mu přiznala, že měla úžasnou aférku s jedním Američanem, kterého potkala, než se s tátou dali dohromady. „No, nebyl to takový ten románek, o jakých vy mladí mluvíte dnes,“ dodala. „Nedávali jsme si tajná dostaveníčka ani jsme se neoddávali zakázanému sexu. A nikdo z nás nebyl v manželském svazku, takže to nebyla aféra v tom smyslu, jak ji berete vy. Bylo to jen krásné setkání dvou lidí, kteří spolu naprosto souzněli.“

Spadla mi brada. Kromě šoku, že moje matka měla očividně sex více než dvakrát, tedy při příležitosti početí mě a mého bratra, bylo to s někým *jíným* než s mým otcem? Jako dceři se vám málokdy podaří odhalit takové skvosty minulosti, a najednou je příliš pozdě se ptát. Ale když jste s někým, jako je Seb, každý cenný útržek informace vypluje na povrch, aniž byste si to uvědomili.

Následující víkend jsme se Adam, Seb a já domluvili, že se sejde-me v baru v Covent Garden. Neodvážila jsem se nutit jim společnou večeři pro případ, že by setkání probíhalo rozpačitě, ale doufala jsem, že přesně tak náš večer přirozeně skončí. Ještě jsme ani nedopili první skleničku, když se Seb Adama zeptal, kde vyrostl.

„Blízko Readingu,“ odpověděl. „Do Sevenoaks jsme se přestěhovali, když mi bylo devět. A co ty?“

A už to tu bylo znovu.

Jenomže Seb se nemínil vzdát. „Já jsem se narodil v lewishamské nemocnici a tam jsem také od té doby zůstal. Ne v nemocnici, samozřejmě, ale doslova jenom o dvě ulice níž, nedaleko High Street.

Do Sevenoaks jsem se dostal před pár lety, protože chlápek, se kterým jsem chodil, tady měl kancelář designového poradenství. Mám to tady rád. Proč ty ses přestěhoval z Readingu zrovna sem?“

Adam se zavrtěl, jako by mu byly Sebovy otázky nepříjemné. „Ehm, můj táta umřel. Máma měla v Sevenoaks kamarády a potřebovala trochu pomoci s výchovou mě a mladšího bráchy. Neměli jsme důvod zůstat v Readingu. Táta pracoval celé roky pro Microsoft, ale když odešel...“ Hlas se mu vytratil.

„Jo, taky jsem přišel o tátu,“ poznamenal Seb. „Je to na houby, co?“

Adam smutně přikývl.

„A tvoje máma je pořád sama, nebo potkala někoho jiného?“ zeptal se Seb, než provinile dodal: „Promiň, předpokládám, že máma je ještě mezi námi.“

Adam znovu přikývl. „Ano, díky bohu. Pořád žije v Sevenoaks a pořád sama.“

„Je to složité, když zůstanou sami, co myslíš?“ zeptal se Seb. „Cítíš pak za ně daleko větší zodpovědnost, ačkoli ty jsi dítě a oni dospělí.“

Adam povytáhl obočí a souhlasně pokýval hlavou. Nemohla jsem do jejich rozhovoru ničím přispět, protože moji rodiče jsou naštěstí stále naživu, tak jsem se nabídla, že zatím skočím pro další pití.

„Ne, já tam dojdu,“ řekl Adam, kterému se bezpochyby ulevilo, že se dostane z dosahu Sebových zvědavých otázek. „Znovu totéž?“

Seb i já jsme oba přitakali.

„Tak co?“ zajímala jsem se, sotva se k nám Adam otočil zády.

„Moc milý,“ prohlásil Seb. „Moc milý.“

„Ale?“ Cítila jsem, že přijde nějaké „ale“.

„Nejsem si jistý,“ prohlásil a moje srdce pokleslo. „Něco mi na něm nesedí, ale zatím nemůžu přijít na to co.“

Tu noc, když jsme se pomilovali, leželi vedle sebe a prsty toho druhého nám kroužily po nahém trupu, jsem znovu nadhodila téma jeho rodičů.

„Myslíš si, že bych se tvou matce líbila?“ zeptala jsem se.

Překulil se a vztyčil se na lokti. Světlo bylo zhasnuté, ale roztaženými závěsy zářil měsíc. Viděla jsem vedle sebe obrysy ležícího Adamova těla, na tváři jsem cítila jeho dech. „Samozřejmě, že líbila. Myslela by si, že jsi dokonalá.“

Nemohla jsem si nevšimnout, jak větu stylizoval: „myslela by“ namísto „bude si myslet“. Je mezi nimi totiž velký rozdíl – jedna značí hypotézu, druhá záměr. Ta věta mluví sama za sebe.

„Takže neplánuješ, že bys nás v nejbližší době představil?“ zeptala jsem se nejlehčím tónem, jakým jsem dokázala.

„Jsme spolu teprve měsíc.“ Povzdychl si, protože vycítil, že té otázce přikládám velkou váhu. „Dopřejme si čas, ať vidíme, jak nám to spolu šlape.“

„Takže jsem dost dobrá na to, abys se mnou spal, ale ne na to, abych se setkala s tvou matkou?“

„Jsi dost dobrá na obojí.“ Zasmál se. „Jen na to radši pojďme pěkně pomalu. *Žádný tlak. Žádné sliby.*“

Hrdlo se mi sevřelo, ale snažila jsem se ten pocit co nejrychleji zahnat. Odvrátila jsem se od něho. *Žádný tlak. Žádné sliby?* Co to mělo znamenat? A proč mi na tom tolik záleželo? Mohla jsem spočítat na prstech obou rukou, kolik milenců jsem měla. Každý z nich pro mě něco znamenal, kromě šokující a pro mě tak netypické známosti na jednu noc, kterou jsem si dopřála po oslavě jedenadvacátých narozenin jedné mé kamarádky.

Jenomže i když jsem už dřív byla zamilovaná a cítila touhu, nepamatuju si, že bych se kdy s kým cítila tak v bezpečí. A přesně takový pocit ve mně, spolu s výše zmíněnými, Adam vyvolával. Každý z nich jsem si mohla v duchu odfajfkovat. Ale především jsem se poprvé ve svém dospělém životě cítila úplná, jako by všechny dílky skládačky zapadly na své místo.

„Dobře,“ řekla jsem, otrávená svojí vlastní potřebou. Já už bych ho klidně s radostí představila sestřenici z druhého kolene poloviční tety mojí matky. On to však zjevně necítil stejně, a třebaže jsem si to nechtěla připustit, bolelo to.

KAPITOLA 3

Venku zatroubil klakson.

Pippa, která se vykláněla z okna a potají kouřila, zakřičela: „Tvůj přítel dorazil ve svém nóbl fáru!“

„Pst,“ odsekla jsem. „Uslyší tě.“

„Je o tři patra níž. A polovina týhle zatracený ulice slyší *jeho*, takže toho bych se nebála.“

Vmáčkla jsem se do okna vedle ní a zamávala. Adam zatroubil v odpověď a Bill, náš soused, vzhlédl od mytí svého auta. „To je v pořádku, Bille,“ houkla na něj Pippa. „To je jen Emilyin miláček.“

Bill pokrčil rameny a vrátil se ke své práci. Byl to nejlepší soused, jakého jste mohli mít: když bylo potřeba, dával pozor, co se děje, a když potřeba nebylo, předstíral, že nevidí a neslyší.

Pippa a já jsme se do demografického vzorku téhle oblasti moc nehodily. Bydlely tu povětšinou mladé sezdané páry v průměru se dvěma a půl dětmi. Tvrdily, že milují Lee, ten ostrůvek různorodosti mezi Lewishamem a Blackheath, ale my i ony rodiny jsme dobře věděly, že tady jenom vyčkávají, než budou moct udělat ten velký krok a přestěhovat se do posledního zmíněného. Na adrese SE3, pověstné svým osobitým vesnickým rázem a rozlehlými otevřenými prostranstvími, by chtěl žít každý. Říká se, že tu v sedmnáctém století pohřbívali oběti moru, proto se to tady jmenuje Blackheath, Černá planina, ale lidi to zjevně nijak netrápí a nebrání jim to pořádat za letních večerů improvizované grilovačky. Mnohokrát jsme se s Pippou připojily k masám lidí předstírajícím, že tu žijí, když jsme si zapálily ohýnek v alobalové vaničce na jedno použití, narychlo koupené u čerpací stanice. Vždycky to skončí tak, že tam dorazíme příliš pozdě na to, abychom obsadily jedno

z nejlepších míst poblíž nějaké hospody, a když se konečně po čtvrté hodině odpoledne rozhodneme uvěřit britskému počasí, regály s pochoutkami na grilování v Sainsbury's už jsou stejně vybrané do poslední drobečku.

„Teda, moc ti to sluší,“ poznamenala Pippa.

Uhladila jsem si přední díl šatů těsně obepínajících moji postavu, třebaže vlastně nebylo co uhlazovat. „Myslíš?“

Strávila jsem skoro celou hodinu rozhodováním, co si vezmu na sebe, a nedokázala jsem se rozhodnout, jestli bude lepší obléknout si ležerní bílé džíny a pěknou halenku, nebo upnuté šaty, které se víc hodily pro společenské události. Nechtěla jsem, aby to vypadalo, že jsem se příliš snažila, ale nedostatek snahy byl možná ještě horší, takže nakonec vyhrály šaty v barvě námořnické modři. Krep mě obepínal v pase, rozvolňoval se kolem boků a končil těsně pod koleny. Měly jen nepatrný náznak výstřihu a látka mi dokonale tvarovala řadra. Jak by řekla máma: „Tyhle šaty sedí přesně na těch správných místech.“

„Jsi nervózní?“ zajímalo Pippu.

„Vlastně jsem docela v pohodě,“ lhala jsem. Nemusela vědět, že jsem další hodinu strávila tím, že jsem si vyfoukala vlasy, vyčesala je nahoru, a potom je zase rozpustila, jen abych je znovu vyčesala nahoru. Nosila jsem je teď delší, než jsem byla poslední dobou zvyklá, dopadaly těsně pod ramena, a na oživení jsem si do své přírodní kaštanově hnědé barvy nechala udělat pár melírů. Nakonec jsem se rozhodla pro výčes a ke zjemnění celkového dojmu jsem nechala po stranách obličej spadat několik uvolněných pramínků. Francouzská manikúra, kterou jsem si udělala před několika dny, držela pořád dobře, takže nezbyvalo než završit celé dílo lehkým přírodním make-upem. Mým cílem bylo dosáhnout nedbalé elegance – koneckonců, šlo jen o setkání s matkou mého přítele –, ale ve skutečnosti jsem strávila přípravou více času než před svatbou své dobré kamarádky.

„Hodně štěstí!“ zavolala na mě Pippa, když jsem došla ke východovým dveřím. „Určitě si tě zamiluje.“

Kéž bych tak sdílela její přesvědčení.

Kráčela jsem s kyticí v ruce k autu, a když jsem na sobě zachytila Adamův pohled, vypnula jsem hrud' ještě o chlup víc. „Teda, vypadáš úchvatně,“ řekl, jakmile jsem nastoupila a naklonila se, abych mu dala pusku. Polibek se trochu protáhl a já jsem ho sjela za to, že mi rozmazal rtěnku.

„No jo, asi se budeš muset namalovat znovu.“ S úsměvem si otíral rty. „Máš taky náhradní punčocháče?“ Jeho ruka pomalu putovala po mých nohách nahoru. „Jen pro případ, že bych tyhle roztrhnul.“

Pohlédla jsem na Billa, který leštil kapotu svého auta, a laškovně odstrčila Adamovu ruku pryč.

„Přestaneš s tím? Ten chudák už jeden infarkt měl, nechci mu způsobit další.“

„Možná je to ta největší akce, co za poslední roky viděl.“ Zasmál se.

Nesouhlasně jsem zamlaskala a opatrně položila květiny na zadní sedadlo. „Ale ale, že bychom se snažili na někoho udělat dojem?“ zeptal se s úsměvem.

„Hahaha, fakt vtipný,“ odsekla jsem.

„Jsi v pohodě?“ Natáhl se a vzal moji ruku do své.

„Není mi úplně dobře od žaludku,“ odpověděla jsem upřímně.

„Zatím jsem se setkala všeho všudy jen s jednou matkou.“

Zasmál se. „To asi nebylo zrovna povedené setkání, když jsi tady teď se mnou.“

Z legrace jsem ho nakopla. „Je to velká věc. Jestli se jí nebudu líbit, čeká mě zatracení. Možná mě už ani neodvezeš zpátky domů.“

„Zamiluje si tě,“ prohlásil a užuž mi chtěl pocuchat vlasy.

Zarazila jsem jeho ruku uprostřed pohybu. „Ani na to nemysli. Máš vůbec ponětí, jak dlouho trvalo tenhle účes vytvořit?“

„Zatraceně, takovou práci si nedáváš, ani když se chystáš ven se mnou. Možná bych tě měl mámě představovat častěji.“ Zasmál se.

„Na tebe už nepotřebuju udělat dojem,“ řekla jsem. „Mám tě omtaného kolem malíčku přesně tam, kde tě chci mít. Teď musím okouzlit tvoji mámu. Jestli se mi podaří dostat ji na svou stranu, ovládnou celý svět.“ Zlověstně jsem se zachechtala.

„Řekl jsem jí, že jsi normální. Tak by ses tak radši měla začít chovat.“

„Tys jí tvrdil, že jsem normální?“ zavřískla jsem v předstíraném protestu. „To zní, jako že je se mnou pěkná nuda. Nemohl jsi to aspoň trochu přikrášlit?“ Pozorovala jsem, jak se mu ústa roztahují v úsměvu. „Co dalšího jsi jí o mně ještě navykládal?“

Na chvíli se zamyslel. „Že je s tebou zábava, jsi chytrá a dokážeš připravit průměrnou anglickou snídani.“

„Adame!“ Zaúpěla jsem. „To je všechno? To je všechno, co pro tebe znamenám? Dodavatel párků – to pro tebe jsem?“

Oba jsme se zasmáli. „Myslíš, že se jí budu líbit? Upřímně?“

„Upřímně si myslím, že si tě zamiluje. Není nic, co na tobě člověk může nemilovat.“

Jestli byl tohle způsob, jak mi říct, že mě miluje, brala jsem to. Ještě to nikdy skutečně nevyslovil, ale byli jsme spolu teprve necelé dva měsíce, a tak jsem se prozatím rozhodla spokojit se s jeho gesty, jako když se v poledne objevil u mě v kanceláři se sendvičem v ruce, abych se mohla naobědvat přímo u stolu. Nebo když přijel ke mně domů, zatímco jsem byla nachlazená, a zavrтал se se mnou do postele, ačkoli jsem neustále kýchala a popotahovala. Takové věci byly bezpochyby daleko cennější než dvě hloupá slůvka, ne? Ta může pronést každý, a přitom je nemyslet vážně. *Činy znamenají víc než slova*, byla moje filozofie, k níž jsem se upnula, samozřejmě jen dokud dotyčný nepronesl nesmrtelné: „Miluju tě.“ Potom všechny činy upadly v zapomnění.

Za poslechu rádia Smooth, nejoblíbenější stanice jeho matky, jak mi oznámil, jsme zamířili na silnici A21. Mělo mi to pomoci naladit se na správnou notu. Radši bych dělala něco jiného, než přemýšlela o jeho mámě a v hlavě si přehrávala její oblíbené melodie.

„Jaká vlastně je?“ zeptala jsem se.

Podrbal si strniště na bradě a na chvíli se zamyslel. „Jako kterákoliv jiná matka, předpokládám. Hospodyně, mírotvůrce, vášnivě oddaná rodině a ochranářská, co se jejích dětí týká. Doufám, že jí na oplátku prokazuju stejnou oddanost. Nedovolím nikomu, aby o ní říkal něco špatného. Je to hodná ženská.“

Jako by nestačilo, že už takhle jsem byla pod tlakem touhy zalíbit se jí, jeho komentář ten pocit ještě zesílil. A nedejbože, kdyby se *ona* nelíbila mně. Už teď jsem věděla, že bych v tom zůstala sama. Musela jsem zajistit, aby to mezi námi fungovalo. Kvůli nám oběma.

Byla jsem vděčná, když v rádiu Will Smith spustil svůj „Summer-time“ a my si oba začali prozpěvovat slovo za slovem až do té části, kde se zpívá: „the smell from grill could spark off nostalgia“ – „vůně grilu zažehne jiskru nostalgie“.

„Nezpívá se tam ‚gril‘.“ Zachechtal se. „Je tam ‚girl‘ – ‚dívka‘!“

„Ale prosím tě, nebuď směšný,“ odsekla jsem. „Dívka? Vůně dívky zažehne jiskru nostalgie? Mají opékačku. To si jako myslíš, že před nimi na grilu syčí a prskají klobásy a oni přitom komentují vůni nějaké holky, co jde okolo?“

Podíval se na mě, jako kdybych se zbláznila. „Jaký gril by asi tak mohl zažehnout jiskru nostalgie?“

„Nemůžu uvěřit, že se o tomhle vůbec bavíme. Každý přece ví, že se tam zpívá o grilu.“

„Víš co, až dorazíme k mámě, najdeme si to na Googlu.“

Líbilo se mi, jak řekl „k mámě“, místo aby řekl „k *mojí* mámě“. Cítila jsem se, jako bych k nim tak víc patřila. „Tohle Smooth Radio je